

De Verborgen Vulkaan

De Verborgen Vulkaan

Roman

Rik Jaspers

*Le jour vient où une seule carotte, fraîchement observée,
déclencherà une révolution.*

Paul Cézanne

Schrijver: Rik Jaspers
Coverontwerp: Rik Jaspers
ISBN: 9789465202792
© Rik Jaspers

Een

Vrijdag 8 september

Voordat hij het plein oversteekt, kijkt hij nog een keer achterom, de straat in. Hij ziet niets vreemds. Zal het dan inbeelding zijn? Het is ook zo'n rare tijd geweest voor hem, met alles wat er gebeurd is... Niet vreemd dat hij een beetje gespannen is. Hij heeft een afspraak.

Op het plein is ook alles normaal. Rustig, hij ziet misschien twaalf mensen lopen. Hij is er amper aan gewend dat er nauwelijks nog toeristen zijn. Die mijden het land sinds extreemrechts regeert. Helemaal rechts is de kerk, verderop het paleis met het Wildersmonument ervoor. Het is weer beklad, ziet hij. Het kruis van de Grote Leider is slordig volgekwest met roze verf. Het lijkt de bronzen politicus niet te deren: nog even zelfvoldaan glimlachend als altijd kijkt hij, bijna drie keer levensgroot, over het Nationaal Monument heen, zijn rechterhand uitgestrekt naar de heerlijke nieuwe toekomst die blijkbaar uit het oosten zal komen. Ja, de zon gaat weer schijnen in Nederland. Maar nu valt de avond, de straatlantaarns floepen aan en er daalt een kille motregen neer op het kortgeknipte blonde haar van de slanke, goedgeklede man die zich X laat noemen.

Hij vraagt zich af hoe ze er steeds mee wegkomen, die standbeeldbekladders. Er staan toch overal camera's? Zouden ze die gehackt hebben? Hij loopt verder, werpt in het voorbijgaan een blik op het Nationaal Monument, op de gedenkmuur met de tekst waarvan zijn vader zo vaak de eerste regel citeerde: "Nimmer, van erts tot arend, was enig schepsel vrij onder de zon". "Ik ben

vrij,” mompelt hij. “In zekere zin. Ben ik wel vrij? Ja, ik ben vrij.”

Hij loopt verder, een brug over en een hoek om en komt bij het hotel waar ze afgesproken hebben. Even nog aarzelt hij bij de deur, gaat dan naar binnen, de lobby in en meldt zich bij de receptie. “Uw afspraak wacht op u in de Library,” zegt de receptioniste. Ze is jong en mooi vindt hij, met Aziatische trekken. Je ziet niet zo vaak meer een exotisch gezicht op straat in de hoofdstad.

‘Library’ is een beetje een overdreven naam voor een loungeachtige ruimte, vindt X. Heel veel boeken staan er niet. Er is ook geen leestafel. Wel staan er fauteuils die er comfortabel uitzien, bij ronde tafeltjes.

Een ranke man met kort zwart haar staat meteen op als X binnenkomt. Hij lijkt een jaar of veertig, een goedverzorgde, knappe man. Even staan ze ongemakkelijk tegenover elkaar. Wordt het een omhelzing? X voelt meer emotie dan hij had verwacht. Ze geven elkaar een hand. “Ga zitten, ga zitten. Fijn dat je er bent.” Roderick wijst naar een fauteuil. Zuchtend zijgt hij neer in de zijne. “Wat is het lang geleden, joh. Heb je al gegeten?”

“Ja en ja. Lang geleden, en ik heb al gegeten. Jij ook? Je bent weer mooi op tijd, zo ken ik je. Altijd vijf of tien minuten te vroeg.” Hij gaat zitten. Vervelend hoe diep je wegzinkt in zo’n fauteuil. Foute fauteuil.

“Ik ook, gegeten, ja. Dacht er nog aan om je voor een etentje uit te nodigen. Ik vind tenslotte dat ik iets goed te maken heb. Maar ik dacht, dat is voor nu misschien te vroeg. Eerst maar eens wat bijpraten. En ik wil je echt, écht mijn excuses aanbieden. Ik snap heel goed waarom je zo lang niks meer van je hebt laten horen.”

“Excuses, ja, ja... Je hebt me laten zitten, ik bedoel, ik heb me echt in de steek gelaten gevoeld. Kon je me niet uitleggen, ik bedoel, hoe kán het dat je me zo hebt laten zitten?”

“Het was een gekkenhuis op het ministerie tijdens de machtswisseling. Echt, je wil niet weten waar we mee te dealen hadden. Een nieuwe secretaris-generaal die we nog niet konden vertrouwen. Afdelingen die doorgelicht werden. Ik wist niet of ze mij er misschien uit zouden trappen, vanwege mijn verleden. Overuren maken om documenten veilig te stellen voor het geval dat... Kijken wie misschien niet goed zou liggen bij het nieuwe regime en dan die mensen verder helpen. Kan ik nu niet teveel over zeggen... En toen jouw ouders overleden, was dat iets wat ik er niet bij kon hebben, ik kon dat gewoon even niet hanteren, qua tijd alleen al, snap je?”

“Mijn ouders zijn niet overleden...” X ziet dat Roderick hem bevreemd aankijkt. “Overlijden doe je als je hoogbejaard bent of terminaal ziek, rustig in bed, thuis, in het ziekenhuis of in een hospice. Als je zeilboot in een storm lek slaat op de rotskust van de Lofoten en je verdrinkt, dan ben je niet overléden, dan ben je ómgekomen.” Nu kijkt Roderick ongemakkelijk. “Ik neem het je niet kwalijk, hoor. Bijna iedereen gebruikt van die eufemismen als het om de dood gaat. Maar ik ben die wolkige taal even helemaal zat.”

“Oké... snap ik... Wat ik wilde zeggen is dat het op het werk echt heel lastig was, ik moest op eieren lopen. Dat snap je toch, als die bende opeens de macht grijpt? En dat met je ouders bracht ook weer verdriet naar boven van... nou ja, iets anders. Oud zeer.”

“Had me dan daarover verteld... We hadden elkaar kunnen steunen, toch?”

Ze worden onderbroken door de kelner, een bebrilde jongeman met rossig haar die X vragend aankijkt. “Bent u niet... u bent toch... Ik studeer journalistiek, maar of dat nu in deze tijd nog zo’n verstandige keuze is? Sorry, dat was niet erg professioneel hè? Wilt u misschien iets drinken.”

X bestelt een glas gemberthee; Roderick een cappuccino. “Gebeurt het vaker,” vraag hij glimlachend, “dat je ergens herkend wordt?”

“Bijna nooit. Gelukkig maar.”

Een klein halfuur later zijn ze op weg naar Rodericks huis. Hij wou het gesprek ongestoord voortzetten, zei hij. Het meisje aan de balie had niet op- of omgekeken toen ze weggingen. Het is inmiddels droog en Roderick gebruikt zijn rode paraplu als wandelstok, heel zwierig, vindt X.

“Waarom kijk je steeds achterom?”

“Weet niet... Het voelt alsof we gevolgd worden.”

“Niet zoveel achteromkijken dan,” zegt Roderick. “Als iemand ons volgt, dan wil je niet dat ze weten dat je ze doorhebt.” Anderhalf jaar geleden zou hij iets geruststellend hebben gezegd, beseft X. Nu is het allerminst denkbeeldig dat zij, regeringsambtenaar en voormalig onderzoeksjournalist, de aandacht trekken van foute mensen. En dan is er de laatste tijd ook steeds meer geweld tegen homo’s. “We gaan even dit kroegje hier in,” zegt Roderick. “Kijken wie er na ons binnenkomt.”

Het is een ouderwets bruin cafeetje. “Leuk publiek hier. Vogels van divers pluimage,” zegt Roderick glimla-

chend. “Zoiets als onze oude stamkroeg.” X bestelt een sapje, Roderick een pils. Ze gaan aan een tafeltje in een hoek zitten, met zicht op de deur en de bar.

Ze zitten amper als er een man binnenkomt. Hij is van middelbare leeftijd, heeft een kleurtje van de zonnebank, hij is slank of eigenlijk mager, zijn bruine haar met blonde highlights is naar achteren gekamd en hij draagt een duur zwart leren jack en een merkspijkerbroek. Hij kijkt zoekend om zich heen, waarbij zijn blik even bij X en Roderick blijft hangen. Dan loopt hij naar de bar, gaat op een kruk zitten en bestelt iets. X ziet dat hij regelmatig in de spiegel achter de bar hun richting op kijkt.

“Wat een amateur,” mompelt Roderick. Hij pakt zijn telefoon, maakt heimelijk een foto van de man en typt een berichtje. X kan niet zien aan wie het gestuurd wordt. Binnen vijf minuten komt een nieuwe klant het café in: een grote, stevig gebouwde kerel met bloemkooloren, een kaalgeschoren hoofd en een tattoo in zijn nek. Hij gaat naast de man staan en bestelt een pilsje. Dan stoot hij zijn buurman ruw aan en begint ruzie te maken: “Gast! Wat doe je nou? Je slaat me mijn pils uit de hand. Je bestelt nu een nieuwe voor me, hoor je me?”

Roderick pakt zijn paraplu en zegt: “Kom, we gaan, nu meteen.” In het voorbijgaan knipoogt hij naar de barvrouw, een vlezige dame die verbijsterd naar de ontstane commotie kijkt.

Ze lopen met stevige pas van het cafeetje weg. “Ik denk niet dat we nu nog achtervolgd worden.”

“Ro, wat was dat? Die bullebak, heb jij die... maar hoe dan?”

“Dat vertel ik je nog wel een keer. Kom, we gaan naar huis.”

De steile trap naar de bovenwoning met een draai op het einde kraakt nog net zo als vroeger. Ze hangen hun jassen op en Roderick zet, zorgvuldig als altijd, de plu opengeklapt in de badkamer te drogen. Hij kijkt X met glinsterende ogen aan, een lichte glimlach op zijn lippen. “Ik heb je enorm gemist. Mag ik je zoenen?”

Even later liggen ze op bed hartstochtelijk te vrijen. Ro pijpt nog net zo goed, gevarieerd en gevoelig als vroeger. “Dat heb je niet verleerd. Op wie heb je de laatste tijd geoefend?” vraagt X hijgend.

“Gaat je niks aan.” Hij gaat door met pijpen, streelt ondertussen X z’n ballen en perineum en duwt zachtjes met een vinger tegen zijn kontgat. X laat het zich welgevallen en komt even later luidkeels klaar.

“Mag ik je neuken?”

“Ja, maar met condoom en glijmiddel,” zegt X. “En rustig aan beginnen.” Het is heerlijk om die geweldige pik weer langs zijn prostaat te voelen glijden. “Harder!” Roderick stoot stevig door tot ook hij luid kreunend klaarkomt.

Na een bezoek aan de badkamer – “Die plu staat wel erg in de weg, Ro” – vallen ze in elkaars armen in slaap.

Twee

Zaterdag 9 september

I

Bij het ontbijt neemt Roderick op zijn telefoon het nieuws door. Ze zitten samen aan de rustieke houten keukentafel. X kijkt naar buiten, naar de achtertuinen waar het vroege zonlicht de bomen extra kleur geeft. Het ziet er al wat herfstig uit.

“Het standbeeld van de Grote Leider is weer beklad. De daders zijn spoorloos. Gelukkig maar... Er is weer ergens een moskee afgebroken. Migratiecijfers gaan omhoog, dat wil zeggen: steeds meer mensen met een niet-westerse achtergrond verlaten Nederland. De minister van asiel en migratie neemt aanstoot aan het woord ‘deportaties’ dat in de ondergrondse pers gebezigd wordt. Niet meer doen, hè, schat? De minister-president heeft opnieuw een toespraak gehouden, ik denk een tamelijk onsamenhangend verhaal zoals we van hem gewend zijn. O ja, hier staat het. Waar wij als klein land groot in zijn. Strijden tegen wokisme, islamiëring en genderideologie, dat soort blabla. Nexit kan voorlopig niet doorgaan, omdat de onderhandelaars van het regime het niet eens kunnen worden met die van de EU.”

“Ro...”

“Ook dit jaar zijn de begroting en de troonrede nog steeds niet uitgelekt. We zullen moeten wachten tot komende dinsdag. Nou, het zal me benieuwen of de koning nog iets opmerkelijks gaat zeggen. Op tv zal het vooral weer over de hoedjes van de dames gaan.”

“Roderick, wil je me nu vertellen hoe dat nou zat, gisteren? Kun jij zomaar een bullebak appen voor je beveiliging? Was dat wel een officiële beveiliging? Hij zag er eerder uit als een doorgewinterde crimineel!”

“Eh... ja, hij was een echte beveiliging, X.”

“Ik had eigenlijk wel te doen met die man. Zo’n tenger iemand... Eigenlijk had ik wel willen weten wat hij van ons wilde.”

“Tja, of je daar nog achter zult komen... Maar maak je niet teveel zorgen over die knakker. Ik ken die beveiliging, dat is in de grond een heel zachtaardig iemand. Ruwe bolster, je weet wel. Maar als het nodig is, kan hij erg intimiderend zijn. Dat zou jij toch niet zo vreemd moeten vinden, met je vechtsportachtergrond?”

“Maar heb jij een beveiliging nodig dan? Als onderdirecteur Bestuursadvisering?”

“Ja, die heb ik inderdaad nodig. Waarom precies, dat vertel ik je wel een keer. Maar niet nu. Sorry dat ik er zo vaag over doe, lieverd.”

Roderick verdiept zich weer in het nieuws. X vraagt of hij koffie wil. Hij kent de weg nog in de keuken, weet feilloos koffie, kopjes en opschuimmelk te vinden, alsof hij hier een paar dagen geleden voor het laatst was.

“Wat ga jij doen vandaag?” vraagt Ro als de koffie op tafel staat.

“Naar het huis van mijn ouders. Ben ik al een paar weken niet geweest. Ik wil eens kijken hoe alles erbij staat, een praatje maken met de burens en misschien blijf ik er wel slapen.”

“Wil je het niet verkopen?”

“Tja... ergens wel, maar ik vind het lastig. Ik ben er opgegroeid, hè, het is een huis vol herinneringen. En

voor het geld hoef ik het niet te doen. Maar of ik er ooit weer ga wonen? Ik betwijfel het.”

“Het is anders wel een mooi huis, in een mooie buurt. Fijn om als buitenverblijf aan te houden, lijkt mij.”

“Ik zie wel wat ik doe. In elk geval ben ik nog niet klaar om er afstand van te doen. En jij, wat zijn jouw plannen voor dit weekeinde?”

“Zeilen. Ik ga met een collega van het ministerie het IJsselmeer op.”

“O? Is dat dan de man bij wie je je pijpskills hebt bijgehouden?”

“Welnee, joh,” zegt Roderick lachend. “Hij is hartstikke hetero. Maar eh, nou je het zegt... even wachten voordat je gaat hè, want ik laat je niet gaan zonder eerst een goeie blowjob.”

“Ik denk... beter van niet. Sorry Roderick, ik vond het echt heel fijn gisteravond, maar ook verwarrend. Na anderhalf jaar... Ik weet even niet zo goed wat ik wil, nu.”

Roderick kijkt hem aan. Hij lijkt verdrietig. “Ik snap het joh. Ik zou willen dat het anders was gelopen. Blijven we wel contact houden? We waren altijd zulke goede maatjes en, eerlijk gezegd, ik heb nu meer dan ooit een goede vriend nodig.”

Nu schiet X vol. “Ik had indertijd ook een goede vriend nodig, Ro...”

II

X heeft een appartement, ongeveer vijftien minuten lopen bij de bovenwoning van Roderick vandaan. Hij doet wat spullen in een tas en haalt zijn e-bike uit de berging. Eigenlijk vindt hij het beneden zijn stand als goedge-trainde jiu-jitsuka om met ondersteuning te fietsen, maar het is wel handig als je snel de stad uit wilt. Eenmaal buiten de drukte van de hoofdstad doet hij de ondersteuning uit en rijdt hij in een rustig tempo naar het lommerrijke dorp waar het huis van zijn ouders staat. Hoor ik nog wel thuis in zo'n villawijk, vraagt hij zich af. Ik wás er ooit thuis, maar als journalist heb ik zo'n ander perspectief op de wereld gekregen, dat ik deze omgeving misschien ontgroeid ben.

De tuin ligt er goed bij. Hij neemt zich voor om binnenkort de hovenier te complimenteren en een mooie fooi te geven.

Binnen ziet het er ook keurig uit. De schoonmaakster verdient ook een fooi en een compliment. Ze is een oud-klasgenoot van het Gym die psychisch kwetsbaar bleek, tijdens haar studie geneeskunde uitviel en nu weer bij haar ouders woont en eenvoudige baantjes heeft "om toch nog iets bij te kunnen dragen", zoals ze zelf zegt.

Ja, het ziet er keurig uit, bijna zoals het er vroeger ook uitzag. Toch zie je dat er niet meer geleefd wordt in dit huis. Alles staat op zijn plek, geen vuile vaat op het aanrecht, geen kringen op de koffietafel... Hij kijkt even in de vuilnisbak: leeg, behalve een paar dode insecten onderin. Hij pakt een glas water en gaat in de woonkamer op de bank zitten. De meubels, klassiek en modern door elkaar, harmoniëren verassend goed – werk van

zijn moeder. Het is er sfeervol en vertrouwd, maar de ziel is er uit. Knap dat Christine de kringen uit de koffietafel heeft weten te poetsen, dat dan weer wel.

Psychisch kwetsbaar, dat was zijn moeder ook. Maar voordat hij weet of die gedachte hem tot inzicht of tot zelfbeklag zal leiden, gaat de deurbel.

“Koosje! Wat toevallig. Ik was van plan om zo dadelijk te komen kijken of jullie thuis zijn.”

“Je weet toch dat toeval niet bestaat, jongen? Niet hier, tenminste. Jet houdt altijd nauwlettend in de gaten wat er op straat gebeurt. Ze zag jou aan komen fietsen en zei: kijk eens Koosje, X is weer terug. Ga ernaar toe en vraag hem op de thee, Koos. Dus ik zeg: Jet, laat die jongen nu eerst eens rustig aankomen, zeg. Geef hem even de tijd om te landen. Hij is er al een paar weken niet meer geweest en hij moet natuurlijk eerst kijken hoe alles erbij staat. En het is toch altijd droevig om naar het huis van je overleden ouders te gaan, hè, ook al is het meer dan een jaar geleden. Dus geef hem even. Hangt dat mooie schilderij er nog, dat van hun boot?”

“Ja Koosje, dat hangt er nog.”

“Dat is me toch een meesterwerk! Als je het ooit weg wilt doen, heb ik wel interesse, hoor. Maar ik kan me voorstellen dat je het nooit, maar dan ook nooit van je leven weg zult doen, hè.”

“Als ik het weg wil doen, ben jij de eerste die het te horen krijgt. Maar ik vraag me af of je zo’n meesterwerk wel kunt betalen?” zegt X met een knipoog.

“Och jongen, je moest eens weten hoeveel papa Jet en mij heeft nagelaten. Dat aandelenportefeuilletje is echt indrukwekkend, hoor. Jet heeft daar geen idee van, die laat de financiën aan mij over en denkt dat als de AOW

omlaag gaat, wij in de problemen komen. Nou, verre van dat!”

“Jet heeft geluk dat ze zo’n financieel competente zus-ter heeft, zeg.”

“Nou nou, ik ben ook weer geen topeconoom, hoor. Ik denk dat jij ook wel het nodige hebt geërfd van je ouders? Anders had je allang dit huis verkocht, toch? Ja, sorry X, dat gaat me ook eigenlijk helemaal niet aan.”

“Geen probleem, Koosje. Je mag best weten dat ik in feite nu al aan het rentenieren ben. Maar ik zit nog vol ambitie en zodra het kan, ga ik de journalistiek weer in.”

“Nou, we hopen maar dat dat gauw weer kan, dat het gauw weer normaal wordt. Kom je mee? Jet zal de thee al wel klaar hebben.”

X wist niet zeker hoe Jet en Koosje tegenover het nieuwe regime stonden. De ongetrouwde zusters hadden een prachtig huis en een mooi kapitaal geërfd van hun pa, een bankdirecteur die volgens Koosje “fanatiek KVP-er was, ook toen Lubbers het CDA groot gemaakt had”. Beide dames waren al jaren actief als vrijwilligers bij de voedselbank en als taaldocent voor anderstaligen – of was dat laatste een betaald baantje geweest? Ze waren dus maatschappelijk betrokken op hun manier, maar het was liefdadigheid, vond X, zoals wel vaker bedreven door gegoeden, waar toch een sfeer van betutteling en iets elitairs aan hing.

De villa van de zusters is identiek aan die van zijn ouders, met het verschil dat de plattegrond in spiegelbeeld is, waardoor hij altijd even moet schakelen als hij er binnenkomt. De gevels op de begane grond zijn van lichtrode baksteen. De verdiepingen zijn crèmewit gestuct, met vakwerk op de bovenste. Er is een uitbouw

die als bijkeuken dienst doet, een ruime garage en een erker. Vier slaapkamers, een ruime zolder, twee badkamers en twee wc's, neemt X aan, net als bij zijn ouderlijk huis. De authentieke klinken van de binnendeuren zijn vervangen door lelijke moderne. De dames hebben zo te zien recent een tuinhuisje in Zwitserse chaletstijl aangeschaft. Wat een kitschding, denkt hij vertederd.

“Ik heb groene thee voor je gezet. Ik dacht dat je die het lekkerste vond, klopt dat?”

“Lekker, Jet. Andere soorten blief ik ook wel, maar groene thee zeker.”

Er worden Madeleinecakejes geserveerd. Zouden de dames Proust hebben gelezen? Het huis staat ramvol boeken, dus het zou kunnen. Maar ja, als hij al een Konalik-omnibus in de kast ziet staan...

Het gesprek gaat al gauw over de hovenier die hun beider tuinen onderhoudt – “Wat een keurig werk levert hij toch” – en over Christine, die bij X schoonmaakt – “Tragisch toch, dat zo'n pientere meid het zo moeilijk heeft met het leven, en dergelijke”.

Het is de nieuwsgierige Koosje die X begint uit te horen over zijn liefdesleven.

“Die knappe jongen met dat donkere haar die hier vroeger nog wel eens kwam-“

“O ja,” valt Jet in, “zo'n charmante jongeman, en zo beschaafd ook.”

“Hoe heet hij ook alweer? En zie je hem nog wel eens?”

“Roderick, hij heet Roderick. Hij is ondertussen bijna veertig, dus niet echt een jongen meer. En eerlijk gezegd, Koosje, we zijn uit elkaar, al een tijdje...”

“Wat jammer! Ik vond dat hij zo goed bij jou paste. Hij had toch ook best wel een goede baan, hè, ergens bij de overheid?”

“Bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.”

“En is het echt helemaal uit? Over en uit? Definitief finito? Dat zou ik zo jammer vinden...”

“Nou... we hebben elkaar pasgeleden weer gezien en toen ook eh... wat dingen uitgesproken. Dat was wel goed. Ik weet niet hoe het nu verder gaat, maar hij laat me niet onverschillig.”

“Ach, misschien hou je er uiteindelijk een fijne vriendschap aan over. Dat is toch ook wat waard, hè? En, is er sindsdien niet een ander geweest? Of anderen? Ik bedoel, zo’n mooie jongen als jij zal toch niet lang alleen-“

“Nu moet je toch ophouden, Koosje,” interrumpeert Jet. “Je bent wel heel erg nieuwsgierig. Je zit die jongen uit te horen over heel intieme zaken. Je brengt hem nog in verlegenheid, en dergelijke.”

Later die middag brengt X een bezoek aan Christine. Ze ontvangt hem bij haar ouders, in de woonkeuken. X is blij te zien dat ze opvallend monter is. “De politiek baart me wel zorgen,” vertelt ze, “maar gek genoeg drukt het me niet teneer. Het gaat best wel goed de laatste tijd.” Ze wil of kan blijkbaar niet vertellen hoe dat komt.

Na een kort bezoek aan de hovenier, die zijn complimenten en fooi verlegen en vrijwel stilzwijgend in ontvangst neemt, gaat hij weer terug naar zijn ouderlijk huis.

“Andere soorten blijf ik ook wel.” Om een of andere reden blijft dat zinnetje sinds de theevisite terugkomen in zijn gedachten. Hij laat een pizza bezorgen, een andere soort dan hij normaal neemt. De tafel in de eetkamer dekken is hem teveel moeite, dus eet hij aan de keukentafel. Na het eten pakt hij een boek uit de kast en gaat op de bank zitten lezen tot hij moe genoeg is om te kunnen gaan slapen.

Drie

Zondag 10 september

“Andere soorten blijf ik ook wel.” Raar dat hij met dat zinnetje wakker wordt. Hij kijkt om zich heen, ziet zijn jongenskamer. Het vroege daglicht dat gefilterd door de gordijnen naar binnen komt. De posters aan de muur – een reproductie van een Malevitsj-schilderij en een affiche van een Kandinskytentoonstelling – zijn vertrouwd en ademen de sfeer en de interesses van zijn jeugd. Even weet hij niet hoe oud hij is. Hij luistert, half wakker, of hij zijn moeder beneden in de keuken hoort rommelen om het zondagse ontbijt klaar te maken. Dan beseft hij dat hij geen vijftien meer is maar vijfendertig, dat zijn ouders dood zijn en dat hij nu in een schijndemocratie leeft.

“Andere soorten blijf ik ook wel.” Nou, eerst maar eens douchen en aankleden, en dan kijken of we iets anders dan normaal kunnen klaarmaken als ontbijt. In de keuken vindt hij een pak houdbare melk en een doos Brinta waarvan de houdbaarheidsdatum nog net niet verstreken is. Ja, dat is een ander ontbijt dan normaal. Gelukkig is er ook verse koffie.

Zijn telefoon trilt.

Roderick

Hoe is het in het ouderlijk huis? Beetje raar, stel ik me zo voor. Doe je de groeten aan die charmante zussen die naast je wonen? 09:04

Hij antwoordt:

Inderdaad, beetje raar om hier te zijn, elke keer weer. Je krijgt de hartelijke groeten van Koojsje en Jet. Ze missen je! 09:13

Het laat hem enigszins verward achter. Het voelt zo vertrouwd weer om contact met Ro te hebben. De seks was ook meteen weer als vanouds: knettergeil en intens. *Do I like being single...* Een liedje van Everything but the Girl komt in zijn gedachten. Hij zoekt het op en draait het. "Do I like being single, am I coming back, am I coming back" zingt hij mee.

Om zijn gedachten te verzetten loopt hij de tuin in. De trots van zijn vader. Was het interieur het domein van zijn moeder, dan was de tuin dat van pa. Als amateurbotanicus wist hij alles over inheemse soorten en welke struiken en planten het beste gedijen op de zandige, kalkrijke grond waarop hij tuinierde. X hurkt neer om hier en daar wat onkruid uit te trekken dat ondanks de goede zorgen van de tuinman was opgekomen. Hoort in gedachten de stem van zijn vader: laat dat plantje maar staan, die kon wel eens mooi worden. Maar dat daar, dat is onkruid, dat mag er uit. Het doet hem goed om met iets praktisch bezig te zijn, buiten, 'met de poten in de aarde', zoals vader het graag zei.

X brengt het uitgetrokken groen naar de gft-bak en kijkt om zich heen. De bomen die de tuin omzomen: eiken, beuken en een zielig dennetje dat misschien wel weg mag, hebben het volle groen van de nazomer. De kardinaalsmuts is op zijn mooist nu, met rozerode vruchten waar oranje zaden uit hangen. Hij kijkt omhoog. In de blauwe lucht drijven wat onschuldige wolkjes. Het blijft ongetwijfeld mooi weer en hij kan doen en laten wat hij wil vandaag. Het is nu al warm. Tijdens het

wieden heeft hij zijn overhemd uitgedaan en hij staat nu in spijkerbroek en T-shirt midden op het gazon.

“Andere soorten blief ik ook wel.” Weer die rare gedachte. Wat voor andere soorten zou hij nu blijven, nu, op dit moment? Het gaat echt niet meer over thee. Hij slaat zijn armen over elkaar en merkt op hoe gevoelig zijn huid is. Als hij zijn linker onderarm streelt, trekt er een tinteling door zijn hele lichaam. De vrijpartij met Ro heeft zijn erotische verlangens wakker geschud, beseft hij: hij staat seksueel aan. Wat zal hij doen: op de fiets stappen en Roderick verrassen? Ach nee, die is nog aan het zeilen met een heteroseksuele collega. Die zeiltochten op het IJsselmeer nemen hele weekeinden in beslag, weet hij. Wat zal hij dan doen. Een vriendje van vroeger bezoeken? Een van die tijdelijke minnaars die vooral goed waren voor een lustvol samenzijn? Nee, dat is het niet. Gek genoeg komt nu de receptioniste van het hotel waar hij met Ro had afgesproken hem voor de geest. Dat mooie Aziatische meisje. “Andere soorten blief ik ook wel.” Tot zijn stomme verbazing beseft hij dat hij verlangt naar seks met... een vrouw.

Hij heeft ook wel een beetje ervaring met vrouwen. Dat buurmeisje dat een paar jaar ouder was. Hij glimlacht bij de herinnering. Ze reden paard bij dezelfde manege en op een dag, hij was net zestien geworden, nam ze hem mee het hooi in. Ze liet hem met haar tietjes spelen en trok hem af. “Lekker,” zei ze terwijl ze het zaad van haar vingers likte. “Wil je zelf ook eens proeven?” En later was er een medestudente met wie hij vaak over politiek en maatschappelijke issues discussieerde. Hij had al een paar relaties met jongens gehad en zij vond het blijkbaar een uitdaging of ze een homo kon

verleiden. Dat lukte en ze hadden een paar keer seks, tot X smoorverliefd werd op een student van de kunstacademie en de seksrelatie opzegde. “Maar we kunnen nog vrienden blijven, toch?” Het meisje was in tranen en heeft hem sindsdien gemeden.

En nu verlangt hij, onverwacht, naar een vrouw, naar ervaren hoe anders dat is. Huid op gladde huid, de smaak van haar mond, tongenspel. Een zachte gezichtshuid – geen ruwe stoppels. De smaak van haar sappen. Het andere gevoel van een kut aan zijn pik.

Maar hoe? Hij heeft geen vriendinnen die openstaan voor een eenmalig avontuurtje. Online daten? Gedoe, met dinnerdates of bioscoopbezoekjes om dan na het derde of vierde afspraakje wellicht te ontdekken dat de seks bagger is. Nee, het verlangen is er nu, het moet vandaag nog gebeuren.

Heterovrienden die wel seks willen maar een relatie soms lastig vinden, hebben hem verteld op welke websites je terecht kunt. Hij gaat naar binnen, zet theewater op, gaat aan de keukentafel zitten en opent zijn laptop. De meeste dames die adverteren vindt hij niet aantrekkelijk. Grote borsten en billen, opgespoten lippen, overdreven make-up... Ze zien er hoerig uit, ja, dat lag ook eigenlijk wel voor de hand. Toch komt hij een advertentie tegen die hem aanspreekt. Hij vindt het al dapper dat de vrouw zich presenteert met een reeks foto's waarop ze herkenbaar in beeld staat. Ze heeft een heldere oogopslag en een rank figuur en ze beschrijft zichzelf als biseksueel. Heren en dames zijn welkom.

Het water kookt. Hij staat op om thee te zetten en gaat dan met een glas dampende Earl Grey weer achter zijn laptop zitten. De vrouw spreekt alleen af via video-

bellen. Hij aarzelt even, ademt diep in en uit en belt haar. Het gesprek gaat gemakkelijker dan hij had verwacht. Hij verrast zichzelf als hij vertelt dat hij een ervaring met een vrouw zoekt na heel lang alleen met mannen te hebben gevreeën. Ze waardeert zijn openhartigheid, zegt ze, en: "Voor zulke wensen ben je bij mij aan het juiste adres". Diezelfde middag heeft ze nog tijd voor hem.

Ze ontvangt ergens achteraf, op een tamelijk rommelig bungalowparkje. Hij kan er met een paar minuten fietsen komen. Er staat een scooter in de tuin en in het huisje begint een hond fel te blaffen als hij naar de voordeur loopt. De vrouw die hem opendoet is de vrouw van de foto's en ze ziet er net zo jeugdig uit. Vrienden hebben hem verteld dat dat wel eens heel anders kan uitpakken.

Hij stelt zich voor, zegt dan een beetje sullig: "En jij bent dus Joleen."

"Jolene, op z'n Engels"

"O, naar het liedje van Dolly Parton?"

"Leuk, een man die de klassieken kent." Ze zingt zachtjes: "Jolene, Jolene, Jolene, Joléhehene.... Maar kom verder."

Ze gaat hem voor. Haar lange blonde haar golft over de lichtblauwe badjas die ze draagt. "Goed volk, Dzen-gis." De hond, een Mechelse herder toch?, vraagt X, kijkt hem nu kwispelend aan. Ze biedt hem iets te drinken aan en vraagt hem aan tafel te komen zitten. Na een goeddelijk praatje voelt X zich meer op zijn gemak. De zakelijke kant wordt afgehandeld en Jolene legt hem uit hoe hij via een digitale omweg kan betalen zodat de bank en de overheid niet kunnen zien waar hij zijn geld

aan uitgeeft. “Moeten meer mensen doen, want ze houden ons in de gaten, die hufters.” Blijkbaar schat ze hem niet in als een supporter van het systeem en is ze dat zelf al helemaal niet. “En nu graag douchen en als je klaar bent, mag je naar de slaapkamer.”

Als ze de slaapkamer binnenkomt en haar badjas uitdoet, is hij aangenaam verrast. Het rode lingersetje dat ze draagt (vegan leer, zegt ze) staat haar geweldig. Hij ligt op zijn rug. Ze komt op het bed, buigt over hem heen en zoent hem vol op de mond. Dat verbaast hem: hij dacht dat prostituees hun klanten nooit zoenden. Haar tong glijdt zijn mond in terwijl zijn handen haar lichaam overal verkennen. Hij geniet volop, van het tongenspel – ze zoent fantastisch – en het contrast tussen haar warme huid en het gladde, koele kunstleer. Wanneer hij een beetje onhandig met zijn vingers onder haar bh tast naar haar tepels, gaat ze op haar hurken zitten om het topje uit te doen. Wat een prachtige tietjes, meisjesachtig klein en perfect van vorm. Hij streelt ze en voelt haar tepels stijf worden. Haar hand gaat naar zijn harde pik en even heeft hij een flashback naar die ene keer in het hooi, toen hij zestien was. Jolene reed ook paard, vertelde ze aan de keukentafel. Zou het toeval zijn, of valt hij gewoon op paardenmeisjes? Mooie homomannen en paardenmeisjes. Ze doet hem een condoom om, en dan ineens zijn de sensaties zo intens dat zijn denkhoofd ermee ophoudt en zijn instinct en lust het overnemen.

Hij heeft heel veel blowjobs gehad, én gegeven. Zijn theorie was dat mannen dat het beste doen, omdat ze weten hoe ze het zelf het fijnste vinden. Die theorie gaat nu overboord. Vond hij gepijpt worden met condoom altijd minder, nu merkt hij niet eens dat er een rubbertje

om zit. Na een tijdje tilt hij voorzichtig haar hoofd uit zijn kruis omhoog. "Ik kom al bijna klaar en dat wil ik nog niet." Zijn handen glijden over haar ranke, gladde lijf. Haar billen zijn al net zo petite en ferm als haar borsten. "Dat slipje moet uit." "Doe maar, ga je gang." Haar ogen glinsteren en ze heeft blosjes op haar wangen. Ze gaat op haar rug liggen en tilt haar heupen op om het hem makkelijker te maken. Haar schaamstreek is onbehaard en glad, merkt hij als hij zijn gezicht erin begraaft. Even slaat zijn denkbrein weer aan: zou ze zich daar laten waxen of gebruikt ze een andere methode? En dan verkent hij met zijn ogen en tong haar intieme anatomie. Haar binnenste lippen zijn tamelijk prominent en ook de top van haar clitoris kan hij gemakkelijk vinden. Hij zoent, zuigt en likt tot hij een ritme heeft gevonden waar ze duidelijk op reageert. Ze gaat steeds luider kreunen en haar benen beginnen te trillen, tot ze kort en hees "Ja!" roept en zijn hoofd uit haar schoot wegduwt. "Ik moet even bijkomen, schatje."

Na ongeveer een halve minuut zegt ze: "Nu wil ik die lekkere pik van jou voelen." Ze ligt op haar rug, haar benen gespreid en haar knieën opgetrokken. Hij komt bovenop haar liggen. Met haar hand helpt ze hem naar binnen. Voorzichtig, voelend, aandachtig duwt hij langzaam zijn harde lid dieper. Na een paar langzame stoten voelt hij dat het soepeler gaat. Hij stoot nu steviger en sneller. Maar hij wil ook andere standjes uitproberen. "Wil jij nu bovenop?" Hij geniet van het zicht op haar tietjes terwijl ze hem als een volleerde ruiter berijdt. Hij streelt ze en knijpt zachtjes in haar tepels. "Harder," kreunt ze en hij knijpt voorzichtig iets harder. Dan buigt ze voorover om hem in zijn hals te zoenen en aan zijn

linkeroor te likken. “Nu wil ik dat je me in doggy pakt.” In dat standje kan hij stevig doorstoten. Ze streelt zelf haar klit en hij raakt steeds meer opgewonden van het zicht op haar prachtige kontje en haar kronkelende bovenlichaam. Hij schreeuwt het uit als hij klaarkomt.

Meteen komt de hond binnen, werpt een blik op het bed en gaat dan liggen in een hondenmand in een hoek van de slaapkamer. Dzjengis zal wel afgericht zijn om vervelende klanten bij hun nekvel te grijpen en van het bed af te sleuren, denkt hij.

In elkaars armen gelegen praten ze een tijdje na. Hoe het bevallen was, wil ze weten. “Is het echt anders dan met een man, voor jou?”

“Ja, best wel. Je voelt anders aan, je hebt een zachtere huid, niet zo behaard, geen baardstoppels en je ruikt anders. Een eh... vagina voelt ook anders aan dan, nou ja, een anus.” Hij voelt zich opeens een beetje onzeker en zelfbewust en gebruikt daarom termen die eigenlijk in een medisch handboek thuishoren.

“O, maar je mag me ook wel in mijn kontje neuken, hoor, als je daar zin in hebt. Niet nu, hoor, een volgende keer. Maar vond je het fijn nu, in een kut?”

“Eh... ja, heel fijn.”

“Ik kan bijna niet geloven dat je weinig ervaring met vrouwen hebt. Ik vond het heel lekker met jou en ik ben ook twee keer klaargekomen. Dat gebeurt me niet zo gauw bij een eerste seksdate.”

“O... dankjewel.”

“Ik had de indruk dat je nog voorzichtig was, dat je je een beetje inhield. Maar ik kan heel wat hebben, hoor, je mag me een volgende keer steviger aanpakken. Áls je tenminste nog een keer terug wilt komen.”

“Graag! Ja, ik kom heel graag bij je terug.”

“Leuk, schatje, fijn om te horen. Volgens mij ben je eraan toe om lekker veel te gaan experimenteren.” Ze vertelt over feestjes, gangbangs en orgieën die ze met een aantal mensen organiseert. “Sekswerkers, klanten en gewoon ook liefhebbers. Ook de betaalde mensen doen eraan mee omdat ze het fijn en lekker geil vinden. Ik kan je als introduc e meenemen, maar je moet wel betalen, hoor. Je vindt er alle geaardheden, h , mannen die het met elkaar doen; vrouwen met vrouwen; mannen met vrouwen... Het lijkt me heel leuk om met jou samen te feesten.”

Daar wil X nog over nadenken. Het was al een hele stap, de eerste keer betaalde seks, met een vrouw notabene.

“Ja, denk erover na en laat het me weten als je zin hebt in een feestje. En kom gauw een keer bij mij terug. Je bent echt een heel fijne klant.” En dan is het tijd om te douchen, aan te kleden en weer op te stappen. Hij geeft de hond een aai over zijn bol en krijgt een hartelijke omhelzing met tongzoen van Jolene.

Op de terugweg voelt hij zich licht en ontspannen. Zou ze het gemeend hebben dat ze lekker was klaargekomen, of kon het professionele vriendelijkheid zijn? Ze leek het oprecht te menen.

In het ouderlijk huis zet hij ‘Single’ van EBTG opnieuw op. Hij volgt de tekst aandachtig.

And look at me without you

I'm quite proud of myself

I feel reckless, clumsy

Like I'm making a mistake
A really big mistake

Een beetje roekeloos en onhandig voelde hij zich wel, eerder vandaag. Maar het heeft goed uitgepakt. Een beetje trots voelt hij zich wel. No mistake. Nee, dit was echt geen foute beslissing.